

[Poul Sørensen.]

finansminister, om der er nogen, der er blevet ramt i denne tid af disse nye bestemmelser, som er blevet til ved den højtærede finansministers egenmægtige disposition. Og jeg må forstå det således, hvad jeg gerne vil have bekræftet nu, da den højtærede finansminister på den højtærede statsministers foranledning har trukket sig tilbage, at der ikke i tiden indtil den 1. april 1956 på nogen måde kan disponeres efter de nye bestemmelser, som finansministeren har gennemført.

Jeg vil gerne sige et par ord om den anden side af sagen, nemlig pligten til at være i en arbejdsløshedskasse. Her står vi overfor det problem, at man tvinger — og jeg forstod også på den højtærede finansminister, at han var enig i, at her for så vidt var sket en nydannelse — en del af medarbejderne indenfor statsadministrationen ind i handels- og kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse. Her er det nødvendigt for mig for at belyse det standpunkt, jeg har taget i sagen, og det, der udover dette øjeblik ligger mig på sinde, at spørge, om man ikke bruger organisationerne og i og for sig også arbejdsløshedskasserne på en politisk måde. Jeg vil gerne med den højtærede formands tilladelse citere et par ting fra en artikel, som jeg synes er meget aktuell under drøftelsen af denne sag, en artikel i „Verdens Gang“ skrevet af forbundsformand Erling Dinesen. Her synes jeg vi klart får frem, hvad det er, der i virkeligheden er ved at foregå. Han skriver:

„Det er derfor efter min opfattelse nødvendigt både med en særdeles aktiv faglig og politisk indsats, såfremt vi ikke skal risikere, at de borgerlige partier i strid med funktionærernes virkelige interesser opnår uberettigede muligheder for politisk gevinst.“

Senere siges det:

„Oprettelse af såkaldte „neutrale“ eller „upolitiske“ organisationsdannelser for sådanne grupper af tjenestemænd og funktionærer, som har interesser fælles med de øvrige lønarbejdere, vil være ensbetydende med en svækkelse af den faglige og politiske bevægelse og ensbetydende med borgerlig politisk gevinst.“

Og sluttelig:

„Det er min ærlige overbevisning, at skal vi vinde de store tjenestemand- og funktionærgrupper, som naturligt hører os til politisk, må vi først vinde dem fagligt. Kan vi ikke det, bliver vi vist nødt til at give professor Kjeld Philip ret i hans påstand om, at arbejderbevægelsen her i landet har kulmineret.“

Jeg vil gerne bede den højtærede finansminister og hans venner forstå, at det her drejer sig om en sag, der meget vel måske med bistand af de dygtigste jurister kan fremlægges sådan, at de skridt, der er taget, i forhold til gældende praksis er meget små. Jeg skal ikke benægte, at man måske i centraladministrationen kan påvise en ordening af en sådan karakter, at det i forhold til den ikke er så vidt, man er gået her. Man kan måske også henvise til andre forhold, hvor man har ladet stå til med hensyn til organisationstvang og på denne måde har arbejdet med en faglig organisation og en arbejdsløshedskasse. Men selvom det er sket, vil jeg gerne understrege, at jeg absolut mener, det er nødvendigt, at vi standser op et øjeblik og gør os klart, hvor langt vi er nået.

Se, der er tre ting, vi her skal beskue. De to ting fremgår jo klart af det næststørste fagforbunds formands udtalelser: at hvis ikke det lykkes at holde det faglige intakt, taber vi politisk. Vi er mange, der har modsat politisk opfattelse, og de instrumenter, der stilles til rådighed her, beskuer vi selvfølgelig med vore øjne. Nu har man altså ført en faglig organisation, som har til formål at underbygge et politisk parti, ind som eneberegtiget.

Den tredje faktor er arbejdsløshedskasserne, som man altså ved tvangsindlæggelse skal være medlem af. Her vil jeg give den indrømmelse, at vi måske har sagt fra i for ringe grad. Når vore arbejdsløshedskasser får ydelser fra det offentlige på langt over halvdelen af de midler, der anvendes, tror jeg ikke, man fremefter kan tolerere den nære forbindelse mellem den politiske fagforening, som har til formål at skabe flertal for en politisk bevægelse, og en statsunderstøttet arbejdsløshedskasse, som vi har det her i landet. Med det nære administrationsforhold, der er, er det for så vidt eet. Vi ser, hvor vanskeligt det er at holde sig udenfor